

MOLITEV

JOŽE KASTELIC

I

Po zelenih hostah sva s svojimi sanjami šla,
iskala vseh daljnih gradov in vasi.
Najini duši sta keruba dva plameneča bila:
kerubi gledajo vedno neznane, daljne stvari.

Oči so se rož in zelenja opile,
pa sva jih hkrati kot luči zvečer z rokami zastrla.
Hoste so tiho se nizko nad naju sklonile,
v nama je sleherna žalost kot zvezde pred zarjo umrla.

II

Moj čoln je oblilo žareče zlato
širnega morja.
Za seboj sem pustil v temah zemljo
in žalostne blodnje srca.

Na tem morju so vsa jadra rdeča
od božjih krvavih rok.
Čolni so vsi brez krmil in brez vesel
kot nebogljene igrače otrok.

V čolnih sedijo romarji tihi
iz daljnih krajin.
V dihih vetrov se pokojno napenjajo jadra
sredi spokojnih tišin.

Moj čoln plove trudno v pristan
večnih mest.
Nad njim gre tiho samotna pot
mističnih zvezd.